

Publicerad 2013-11-12 21:29 av Novemberrus

när du flackar med blicken, när jag tackar för kvällen

nackar och blickar.

det är mest dimmiga ögonblick, minnesblixtar av kvällar.

varför är de så suddiga?

varför är du så oklar och varför är jag så sårbar?

små erkännanden och enorma känslor.

vet att jag lade mig på badrumsgolvet och andades djupa andetag sedan.

hörde hur du frågade efter mig utanför.

och jag kunde nästan höra mig själv tappa greppet redan där.

det dånande ljudet av misslyckande.

redan innan det ens hade börjat.

och nu har jag tappat det helt, fastän jag knappt har börjat.

vitsar och cigarettfingrar.

jag tror du lade en hand över mitt lår, jag tror jag rotade efter mod någonstans.

hittade det inte, men fann en hel drös med tvivel istället.

och din kompis kommer och stör oss.

och min kompis är så vacker att hon stör hela min framfart.

men om någon frågar så är det alltid lugnt.

ett ord fel i en meningsföljd, ett virtuellt snedsteg.

ändå så extremt betydelsefullt.

när du flackar med blicken, när jag tackar för kvällen.

och går hem och spiller självhat över hela mig.

inte så att det märks så klart.

och om någon frågar.

då är det alltid lugnt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Novemberrus med Poeter.se id #29573 innehar upphovsrätten